

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

IV. Recensentur Jeremiae scriptiones quae supersunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

tionibus, quibus ulciscendum Deus decreverat recens illud Joaximi regis facinus, ^{temporibus sunt elaborata} cum priorem vaticiniorum Jeremiae libellum discidit, & concremavit. His ergo necesse est multo post subjecta fuisse vaticinia hæc, quæ Jeremiae revelata sunt Sedeciae temporibus. Atque hæc duæ partes prius videntur rotam Jeremianarum prædictionum complexionem constituisse. Manifeste id ostendit ipsum Libri Proœmium: *Verba Jeremiae: quod factum est verbum Domini ad eum in diebus Josia, filii Amon, regis Juda, in tertio decimo anno regni ejus. Et factum est in diebus Ioakim, filii Josia, regis Juda, usque ad transmigrationem Ierusalem, in mense quinto.* Postea vero subnexa sunt ea quæ gessit & prænuntiavit Jeremias post ultimam Hierosolymorum cladem, & Sedeciae deportationem, quoad ipse cum Barucho in Ægyptum abductus est. Reliqua in Ægypto literis tradita sunt, & hæc quinquagesimi primi capitis clausula terminantur: *Hucusque verba Jeremia.* Quæcumque vero adversus Babylonem quinquagesimo capite ac sequenti mala denuntiantur, eadem videntur in eo extitisse libro, quem per Saraïam Babylonem deferri, illicque prælegi, ac deinde in Euphratem projici jussit. Postremum caput e duobus postremis quarti libri Regum totum fere depromptum est: quo partim ea narrantur, quæ jam supra narraverat Jeremias, partim quæ post ejus obitum evenerunt: velut obitus ipse Jechonia. Splendide itaque halucinabitur, quisquis caput illud Jeremiani partem esse operis censuerit, uti supra adnotavi, cum de libris Regum disserterem. Minime vero dubium mihi est, quin Voluminum sacrorum concinnator Esdras hoc caput à se compositum, & è libris Regum à se, ut nobis verisimile sit, elaboratis, magna ex parte decerptum illuc adtexerit, ut esset argumentum sequentium Jeremiae Threnorum. Atque id propius ad verum videtur accedere, quam, quod opinatus est Sixtus Senensis, à Barucho postremum id caput fuisse adjectum: nec enim credibile est eadem illic iterasse ipsum de Sedeciae infortuniis, quæ paulo superius Jeremia dicente retulerat.

III. Minime vero temporum ordini capitum series respondet, magnaque rerum ^{nec juxta temporum ordinem inter se sunt disposita.} inest confusio; id quod observatum est ab Origene in Epistola ad Africanum, & ab Hieronymo. Nam quæ postrema sunt, Joakimo regnante sunt prædicta, atque alia itidem nonnulla, huc & illuc sparsa, quibus inserta alia sunt, Sedeciae temporibus edita, quædam etiam post ejus deportationem; sive hoc ordine disposita in Baruchi adversariis, eo defuncto reperta sint, cum morte fortasse oppressus ea nondum digessisset, sive casu deinde, aut librariorum incuria confusa ea sint; sive denique temporum rationem insuperhabuerit Baruchus, & certis aliquibus de causis alium ordinem secutus sit; quod non temere credi potest. Nam cum quadraginta quatuor prioribus capitibus Judaicas res exposuisset, sequens ad Baruchum pertinet, reliqua ad extraneas gentes. Conjectura nostra nititur verbis Hieronymi, qui de Jeremiae Prophetia sic præfatur: *Præterea ordinem visionum, qui apud Græcos & Latinos omnino confusus est, ad pristinam fidem correximus.* Ergo Hieronymi interpretatio, quam hodie terimus, ad pristinam fidem correctæ est, pristinumque ordinem sequitur: neque est cur Critici novitii in restituendo hoc ordine desudent; quasi Baruchus & Esdras sapientiores esse velint. Confusio autem interpretationi Septuaginta Senum adhesit, nec ab Hieronymo emendata est. Generatim vero observare licet, res à Prophetis nullo servato ordine, sed sparsim ac confuse fere esse narratas. Nempe sic decuit viros, non rationis humana dictata sequentes, & seriem rerum cogitate texentes, sed divino impulsos motu ac de cælo afflatos, & sacro, si ita loqui fas est, furore correptos. Legimus apud Auctorem libri De vita & morte Prophetarum, qui Dorotheo tribuitur, omnes Prophetas, præter Davidem & Danielem, vaticinia sua non ipsis commendasse literis, sed Scribas, qui in Templo erant, ea quotis quibusque diebus ex vaticinantium ore excepisse: quæ cum alia, aliaque essent, & prout cælestis se dabat ille spiritus, dissipato & indigesto ordine funderentur, ita à Scribis in libros fuisse relata. Hæc partim vera esse, partim aliter se habuisse puto: plures enim quam quos notat Pseudo-Dorotheus, suas ipsos prædictiones ad posteritatis memoriam arbitror descripsisse; nec omnium, qui hanc aliis reliquerunt curam, prophetias à Scribis illis fuisse scripto consignatas.

IV. At præter hoc Jeremianorum vaticiniorum opus, & Threnos, de quibus ^{Recensentur Jeremiae scriptiones quæ supersunt.} proxime actum sumus, alia pleraque Jeremias scripsisse fertur. Nam & libros Regum & ipsius nomen præferunt Psalmus sexagesimus quartus, & centesimus tricesimus sextus: & ejus Epistolâ ad captivos in Babyloniâ abducendos constat sextum Baruchi caput, de qua mox disputabimus. Hæc autem Epistola, cum Threnis & Prophetia Jeremiae, unicum efficiebat librum, uti tradunt Origenes apud Eusebium, & Hilarius. Denique ex eo libro, quo calamitates Babyloniis eventuras prædicebat, ^{Euseb. Hist. libr. 6. cap. 25.}

quemque per Saraïam Babylonem deferri, & in Euphratem mergi curavit, depromta videntur Jeremiæ vaticiniorum capita duo, quinquagesimum cum sequenti. Reliquas Jeremiæ scriptiones accurate percenset Sixtus Senensis; quæ quoniam interciderunt, neque ad institutum pertinent opus, eas prætermittimus.

- V. Cæterum Jeremiani vaticinii *ἠθροῖν* & antiquitatem præclara ac manifesta proximarum & porro consequentium ætatum testimonia confirmant. Nam primum Threni ipsi eas habent locutiones, quas ex eadem origine venisse, unde & ipsum prædictionum opus, haud dubium est. Tale est istud Threnorum comma: *Plorans ploravit in nocte, & lacryma ejus in maxillis ejus: quod hujus e Prophetia germanum est: Plorans plorabit, & deducet oculus meus lacrymam, quia captus est grex Domini. Ista quoque e Threnorum secundo: Deduc quasi torrentem lacrymas per diem & noctem, non des requiem tibi, neque taceat pupilla oculi tui: paria sunt istis: Deducant oculi mei lacrymam per noctem & diem, & non taceant.* Baruch, Jeremiæ scriba ac familiaris, totas ex ejus scriptiõibus sententias libello suo inseruit. Nam quod ait secundo capite: *Quod si non audieritis vocem Domini Dei vestri, operari regi Babylonia, defectionem vestram faciam de civitatibus Juda, & à foris Jerusalem, & auferam à vobis vocem jucunditatis, & vocem gaudii, & vocem sponsi, & vocem sponsæ, & erit omnis terra sine vestigio ab inhabitantibus eam: id liquido expressum est ex istis Jeremiæ: Perdamque ex eis vocem gaudii, & vocem lætitiæ, vocem sponsi, & vocem sponsæ, vocem mole, & lumen lucerne: & erit universa terra hæc in solitudinem & in stuporem, & servient omnes gentes istæ Regi Babyloni septuaginta annos: quibus similia reperies capite Jeremiæ septimo. Hanc autem locutionem ex Osea sumsisse Jeremiam infra ostendam. Subjicit Baruch: *Ut transferrentur ossa regum nostrorum, & ossa patrum nostrorum de loco suo: & ecce projecta sunt in calore Solis, & in gelu noctis: quippe scripserat Jeremias: In illo tempore ait Dominus: Ejjicient ossa regum Juda, & ossa principum ejus, & ossa Sacerdotum, & ossa Prophetarum, & ossa eorum qui habitaverunt Jerusalem, de sepulcris suis, & expandent ea ad Solem & Lunam. Nec multo post hæc scribit Baruch: Et statuam illis testamentum æternum sempiternum, nisi fin illis in Deum, & ipsi erunt mihi in populum: ut istis Jeremiæ accineret: *Feriam domui Israël, & domui Juda sædus novum: deinde: Ero eis in Deum, & ipsi erunt mihi in populum.* Alio loco sic Baruch: *Adduxit enim super illos gentem de longinquo, gentem improbam & alterius lingue, præverat Jeremias cum diceret: Ecce ego adducam super vos gentem de longinquo domus Israël, ait Dominus: gentem robustam, gentem antiquam, gentem cujus ignorabis linguam, nec intelliges quid loquetur.* Plurima indidem ab Ezechiele hausta reperire licet: puta hæc e decimo octavo capite: *Quid est quod inter vos parabolas vertitis in proverbium istud in terra Israël, dicentes: Patres comederunt uram acerbam, & dentes filiorum obstupescunt? Virvo ego, dicit Dominus, si erit ultra vobis parabola hæc in proverbium in Israël. Ecce omnes anime mee sunt: ut anima patris, ita & anima filii mea est: anima quæ peccaverit, ipsa morietur: ad istud exemplar videntur excusa: In diebus illis non dicent ultra: Patres comederunt uram acerbam, & dentes filiorum obstupescunt: sed unusquisque in iniquitate sua morietur: omnis homo, qui comederit uram acerbam, obstupescunt dentes ejus. Totum illud Ezechielis comma, quo pastores Israël incesit tricesimo quarto capite, plane similia sunt eorum quæ Jeremiæ capite vicesimo tertio in eandem sententiam disseruit. Omnem vero repugnandi ansam præcidit Daniel cum ait: *Ego Daniel intellexi in libris numerum annorum, de quo factus est sermo Domini ad Ieremiam Prophetam, ut complerentur desolationis Jerusalem septuaginta anni. Nec aliter auctor Paralipomenon: Ut compleretur sermo Domini ex ore Jeremiæ, & celebraretur tercia sabbatha sua: cunctis enim diebus desolationis egit Sabbathum, usque dum complerentur septuaginta anni. Anno autem primo Cyri regis Persarum ad explendum sermonem Domini, quem locutus fuerat per os Jeremiæ, suscitavit Dominus spiritum Cyri regis Persarum. Eadem repetuntur initio libri Esdræ. Atqui ea significantur, quæ extant capite vicesimo nono Jeremiæ: *Hæc dicit Dominus: Cum ceperint impleri in Babylone septuaginta anni, visitabo vos, & suscitabo super vos verbum meum bonum, ut reducam vos ad locum istum: & visitabo super Regem Babyloni septuaginta annis: cumque impleti fuerint septuaginta anni, visitabo super Regem Babyloni. Neque vero nobis prætermittendum videtur illud Zachariæ: *Hæc dicit Dominus exercituum: Convertimini de viis vestris malis, & de cogitationibus vestris pessimis: quod manavit ex his Jeremiæ: *Hæc dicit Dominus: Ecce ego fringo contra vos malum, & cogito contra vos cogitationem. Revertatur unusquisque à via sua mala, & dirigite vias vestras, & studia vestra. Qui dixerunt, Desperavimus, post cogitationes enim nostras ibimus. Item alibi: *Misi ad vos omnes servos meos, confurgens diluculo, mittensque, & dicens: Convertimini unusquisque à via sua pessima, & bona facite studia vestra; & nolite sequi Deos alienos, & non inclinastis autem vestram, neque audistis me.********